

POMSTA

Jiří "Jersey" Buchta

Dveře se rozrazily a do místnosti vpadl udýchaný mladík. Měl na sobě ošuntělé šaty dobrého střihu, jaké nosívají dvořané v Rilundu.

„Přijel. Pane. Je. Je to on,“ vyrážel ze sebe a v jeho hlase byla cítit patrná stopa strachu. Muž v místnosti, sedící za stolem, nehnul ani brvou. Rukou v kožené rukavici přejížděl bezmyšlenkovitě po ostří svého meče, lapený v říši vlastních vidin. Byl oblečený v kroužkové zbroji, jako by čekal, že právě dnes a právě teď k němu dorazí špatné zprávy.

„Co jeho oči?“ zeptal se drsným, chraplavým hlasem, který byl zvyklý štěkat rozkazy.

Mladík chvíli hledal slova. „Byly divné, jak jste říkal. Celé bílé, zakalené a, a slepé. Vylézaly z důlků,“ vyhrkl.

„Takže neviděl? Jsi si jistý?“ řekl zbrojnoš.

„Ano, pane Zbješku. Museli mu ukázat, kde je hostinec a dovést ho dovnitř. Opíral se o takovou divnou hůl, která slabě zářila.“

„A jak se sem dostal? Někdo ho musel dovést, když je slepý, ne?“ následovala další otázka.

„To nevím, pane,“ sklonil hlavu mladík. „Hned jak jsem ho uviděl, běžel jsem za vámi. Myslel jsem, že chcete vědět co nejdříve, že už je tady. Tolik jste o něm mluvil...“

„Djuro, Djuro,“ řekl káravě zbrojnoš, „kdy začneš myslet hlavou jako voják a ne jako dítě? Tvá zbrkllost nás může jednoho dne přivést do maléru. Vyber si trest a běž ho hned provést.“

Mladíkova hlava klesla zahanbením až na prsa. „Půjdu vyhřebelcovat koně, pane.“ Otočil se a nejistým krokem odešel. Zbrojnoš Zbješek v místnosti osaměl. Chvíli hleděl na zavřené dveře, a pak se prudce zvedl, až porazil stoličku. Nevěnoval jí však žádnou pozornost, veškeré své myšlenky upíral ke slepci. Nervózně začal přecházet po pokoji a v hlavě se mu znovu odehrávaly události loňského klidna.

Noc byla sychravá, když tehdy se svými kumpány ujížděli jako smyslů zbavení. Měli v sobě kořalky víc, než kolik soudný člověk vypije za měsíc, a že to byl nějaký skřetí dryák, o tom nemohlo být pochyb. Už si nepamatoval, kdo z nich dostal ten šílený nápad, v tu noc mu paměť dobře nesloužila. Kolem se míhaly stromy, pak zaplály louče a před nimi se objevil klášter. Chtěli si užít, trochu si povyrazit s několika kněžkami, ale nějak se to zvrtilo. Celý klášter byl mužský, ani jediná ženská. Nadržení a opilí v sedle začali zuřit.

Brzy se zalesklo první ostří v jejich rukách a přes světlo měsíce přeletěla sprška jasně rudé krve. Naráz byl všude zmatek, po zemi se plazili zranění, někdo odtahoval bezvládná těla. Nocí se neslo kvílení a řev promísené zoufalou modlitbou. Čas se podivně natahoval a smršťoval, byly v něm díry jako bílé mléčné skvrny nicoty. Jednu chvíli tál po knězi, který se rozhodl vzdorovat, pak prázdně a naráz měl obličej lepkavý krví a ještě něčím, co se neodvažoval pojmenovat. Někde uprostřed toho celého běsnění stál ten, kdo se měl přeměnit v jeho budoucí Ndangawu, běsnící sudbu toužící po pomstě. Nebojoval, nenaříkal, nemodlil se tak jako ostatní. Stál tam uprostřed toho chaosu a s nevěřicným výrazem hleděl na spoušť kolem sebe. Nebál se, vyzařoval z něj podivný klid. A to Zbješka provokovalo. Vyrazil naproti němu, v jedné ruce meč a v druhé pochodeň. Myslel, že kněz uskočí, ale ten dál stál bez hnutí. Zbješek už nevydržel ten pohled a mrštil po něm pochodní. Zasáhla kněze přímo do obličeje a sprška jisker mu vlétla do vlasů. Zbješek hnal koně dál a oslepeného muže srazil. Ozvalo se praštění kostí a dál už byla tma.

Kroky se v místnosti nepřirozeně rozléhaly. Ticho bylo hmatatelné a nesnesitelné. Zbješková nervozita rostla s každou další otočkou, s každým nakročením. Další a další vzpomínky k němu doléhaly.

Špatné zprávy nechodí nikdy samy, mají strach z novin, které nesou. Sdružují se do houfů, aby lépe

odolaly vlastní zbabělosti. Když se Zbješek probudil druhého rána po masakru v klášteře, nevěděl, kde je. Hlava ho bolela a po celém těle, na šatech, obličej i rukách měl krev. Nechápatě hleděl na ty temné škraloupy a marně si pokoušel vše srovnat. Pak se rozhlédl kolem sebe a trochu se uklidnil. Jeho kumpáni tu byli s ním a byli stejně zřízení. Ať už se jednalo o cokoliv, nejede v tom sám. Jen Riga hned neviděl, ale pak si všiml jeho siluety u kraje lesa. Seděl na koni, vzpřímený. Zafoukal studený vítr a jeho kůň popojel ze stínu stromů. Rigo stále seděl vzpřímeně, jako by vyhlížel na obzor, ale neměl čím. Jeho hlava byla pryč. Zbješek vyděšeně zakřičel. Za pár vteřin už ujížděl i s kumpány pryč.

Nebylo tomu vyhnutí. Zbješek to věděl a to pomyslení jej hnětlo natolik, že se nedokázal soustředit na nic, než na tu postavu v bílé róbě, jak na něj šilhá svýma spálenýma očima. Viděl ji, aniž by musel zavírat oči, byla tu a šeptala mu svá obvinění. Jako vůle zbavený musel ve své hlavě Zbješek kráčet před velký kamenný stolec a pokleknout. Slova, která pak slyšel, ho bodala hůř než ostří dýky. Zkusil si zacpat uši a zavyl jako týrané zvíře. Nepomohlo to.

„Je to pravda, vzácnej pane,“ šeptal slizký hlas, „skončil rozplácej jak ropucha, když ji přejede vozejk. Dokonce mu prasklo i břicho. Sajrajt to byl, to vám říkám. Ale to nebylo nic proti tomu, jak se tvářil. Musela to být ukrutná muka, kerá ho pronásledovala, když takhle dopad.“

Do pokoje vrazil udýchaný Djura. V ruce měl ještě kartáč na hřebelcování koně. Uviděl, jak se jeho pán kroutí v rohu, ruce pevně přitisknuté k uším.

„Co se vám děje? Pane, pane?“ rozběhl se k Zbješkovi. Ten ale nevnímal, dál slyšel hlasy, které tu nebyly, a viděl tváře vyčarované jeho vlastní myslí. A vzadu, za nimi, zářila ta jedna jediná. Její slepé oči ho sledovaly, klidné a přitom vražedné.

„Nechod'te tam, slyšíte!“ snažila se ho zadržet jakási žena. Prudce ji odstrčil a vešel do pokoje. Jindra, další z jeho kumpánů, seděl v kaluži vlastní krve. Rty se mu kroutily do podivného úsměvu a z hrudi a břicha mu čnělo sedm nožů. Jeho vlastních nožů, které miloval jako nic na světě. Osmý ležel vedle bezvládné ruky. Obraz se zavlnil a explodoval do tisíce barevných úlomků. Zničená vesnice, pobořené stavení, spadané střechy, polámané stromy. Zmatek, všude plno lidí. Výkřiky. „Blázen. Idiot. Ty sprostý vrahu. Khar tě sper.“ Kouzelníci zlostně metající jednoduchá ničivá kouzla na to, co kdysi mohlo být lidským tělem. Teď už to byl jen zuhelnatělý kus čehosi, co magie nestačila vymazat ze světa. Kouzla rozčilených čarodějů byla jen dozvukem velké tragédie.

Djura bezradně stál nad svým pánem. Nevěděl, jestli má běžet pro pomoc, nebo jej hlídat, aby si neublížil. Zbješek, schoulený do klubíčka, se pomalu kýval. Dopředu. Dozadu. Dopředu. Téměř průhledné rty něco bezhlesně šeptaly. Divná slova. Djura se rozhodl. Otočil se a strnul. Ve dveřích stál on. Byl vysoký, nebo tak alespoň působil. Jeho roucho bylo bílé a slabě zářilo. Díval se pohledem, který nutil klopat hlavu a odsuzoval. Nebylo vidět jeho zorničky, jen bělmo, zakalené, žlutobílé. Vlasy kolem něj vířily, jako by stál ve vichřici. Část lebky byla ale lysá, s malými rudými jizvami. V levé ruce se mu kroutily šlahouny něčeho podivného, které probíhaly kolem celého jeho těla. Pravou ruku zvedl před sebe, zatnul v pěst a stáhl zpátky k sobě. Zbješek přišel k sobě.

Jen chvíli mu trvalo, než se zorientoval. Hmátl po meči, který mu vypadl z ruky, a s bojovým pokřikem se vrhl na kněze. Spadlo z něj vše, teď měl v hlavě prázdno. Přechytl si zbraň a udeřil. Provazce v knězově ruce se zformovaly do štítu, a ten ránu odrazil. Zbješek se stáhl, ale hned vyrazil prudce znovu, tentokrát z jiné strany. Slepý muž švihl levicí a ohnivé dýtky omotaly zbrojnošovu zbraň. Krátkým šklubnutím ji vytrhl z jeho rukou a odhodil do vzdáleného kouta. Letným pohybem, jako by odháněl mouchu, pak odhodil Zbješka na protější zeď. Mohutné zbrojnošovo těle se bezvládně sesulo k zemi. Chvíli to vypadalo, že zemřel, ale pak začal chytat vyražený dech.

„Když jste přijeli,“ řekl klidným hlasem slepec a probodával ho nevidomýma očima, „a zabili mé bratry, chtěl jsem, aby každý z vás trpěl jako nikdo předtím. Vypálil jsi mi oči, ale to byla jen jiskra pro mou nenávist a touhu po pomstě.“

Zbješek třeštil oči strachem a snažil se popadnout dech. Djura k němu přiklekl a pomáhal mu na nohy.

„Prvního z vás jsem připravil o hlavu, abych vám nahnal strach. Byla to moje ruka, která mu vzala

život. Druhého a třetího jsem dohnal k sebevraždě, neunesli tíhu vlastních hříchů. Byly to vlastně také vraždy, jen vykonané v zastoupení. Čtvrtý se zbláznil a přestal brát vážně nebezpečí světa. Tady už jsem jen našeptával.“

Zbješek se pomalu začal zvedat, stále ještě bez dechu. Oči mu lezly z důlků. Djura ho podpíral. Když už skoro stál, jeho nohy mu vypověděly službu a on se sesypal k zemi.

„Tebe stačilo jen pronásledovat. Pomalu, ale svědomitě. Vše ostatní už sis udělal sám. Uběhl dlouhý čas od toho masakru, nenávist je pryč. Nechci se dál mstít, a proto ti odpouštím.“

Nato se slepec otočil a odešel.